

Μὰ τῆς πατρίδος τὸ καλὸν
καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν
θραύσω τὴν νύκτα μὲ λιστούς τὰς πύλας τῆς Βουλῆς
κι' εἰς ταύτην εἰσελεύσεται καθένος μπρακλάκι,
ὁ τῆς Λευκάδος Τσαρλαμπᾶς, Τρωαλὸς ὁ τῆς Κρανιάς,
καὶ μάχας μαγεσθῆσονται πρὸς χάριν τῶν γενναίων,
καὶ κκαλαμάρι πρόχειρα κατ' ἀντιπάλων ρίψω
καὶ στραβομούτσουνα πολλῶν διὰ μελάνης τρίψω,
κι' οὐδέποτε κατακισγυῶ θεαμούς τοῦ Κορδονίδη,
ζῆσου· ἐν τῇ ρομφαίᾳ μου, ζῆσου· ἐν τῇ σκινίδι.

Ὁ Λόγος ὁ Βασιλικὸς καθ' ὅλα συνταγματικῶς.

Λόγος εὐελπίς εὐχῶν
κι' ἀπολύτων μετοχῶν,
λόγος μέγας καὶ βαρῦς,
λόγος ἦν ὁ Θεωδῶς,
καὶ λαμπρὸς ἐξεπορεύθη παρ' αὐτοῦ διὰ χειλέων
ἀνευθύνων Βασιλέων.

Τὸ μὲν στόμα τῆς Κορώνας
τὸ δὲ πνεῦμα τῆς Κορδῶνας.

Ποῖος λόγος!... ὑπεσπῆθη στρατευμάτων ὀπλισμούς,
ὠμολόγησε καὶ πίστιν 'στὴς σκινίδας τοῦς θεαμούς,
ὅστις ἀδύνατος 'στὸ μέλλον τὸ Κουβέρνο λαχταρεῖ
θὰ τὸ πῆρνη μὲ καθάρειν καὶ κκαμάρι πατερά.

Εἶπεν ὅμως πρὸς τοὺς ἄλλους
πὼς κατόπι τὴν πάλιν
καὶ δυσχερεῖων μεγάλων ἐπιφανειῶν ἐπαχτάς
ἀσφαλὸς ἐστερεώθη τοῦ Συντάγματος τὸ κράτος.

Μικρομένης δὲ θυελλῆς καὶ φουρτούνας τηλεκτύτης,
ποῦ τὰ γάνει κάθε κούτης,
καὶ ρητόρων βρυχωμένων μὲ πολλὰ χειρονομίας,
τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Κορώνας ὅρισε τὰς προνομίας,
κατὰ πρῶτων ἡνωμένως
καὶ κατόπι χωρισμένως

Εἶπε πὼς κι' ἡ γεωργία 'στὸ Ρωμῆακο συμφέρει,
μὴ καὶ τῆς οικονομίας τῆς ἐπέραξ' ἕνα χεῖρ,
κι' ὑπεσπῆθη τέλος πάντων τόσα πράγματα νὰ κάρη
τὸ Κουβέρνο τοῦ κυρίου Θεοδώρου Ντεληγιάννη,
ποῦ θὰ βλέπετ τὴν Ἑλλάδα καὶ σιγὰ θὰ ψιθυρίζη:
τούτη νάνει, νὰ μὴν εἶναι, δὲν θὰ τὴν ἀνγνωρίζη.

'Ετελείωσε κι' ὁ λόγος, κι' ἡ παρὰ τῆς Βουλῆς,
κι' ἔφυγαν οἱ Βασιλεῖ.

'Ἐφυγε κι' ὁ τῆς Λευκάδος, ποῦβαλε τριποδοπιὰ
'στὴς Κρανιάς τὴν ἀντίκα
καὶ τὴν ἄφρησε 'στὴ γλύκα,
ἔφυγε μ' αὐτοὺς κι' ὁ Κόντης, ποῦμεινε μὲ τὰ κλειδιά.

Καὶ γαλλίζουσι κυριαὶ μεταξὺ τῶν ὀμιλοῦν
καὶ τὸν λόγον σχολιάζουσι καὶ κκαλίζουσι καὶ γελοῦν.
Εἶδες λόγος!... τί ψυχρὸς κι' ἄνοστος σὰν ζυγακούρ,
τούτ' ἀ πὲ κι' ὀρεβουάρ 'στὸ χορὸ τῆς Ριζακούρ.

'Ετελείωσε κι' ὁ λόγος, κι' ἔλη τῆς Βουλῆς ἡ γέστη,
κι' ἀν' ὁ λόγος ἔχη γέστη,
σύ, παππούλη, μόνος 'πέστα

'Ετελείωσε κι' ὁ λόγος, κι' ὕστερ' ἀπὸ τὴν πάλιν
ἰερὰ σιγὴ καὶ πάλιν
ἐπικαθῆται 'στὰς ἐδῶς τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων,
τῆς ἀνδρείως ἀλωθείσης δι' ἀνδρῶν θεομορφωμένων.

Κι' ὁ ζυλένος Φασουλῆς,
ποῦγει γιὰ θεαμούς καίμω,
'μπρὸς 'στὰς πύλας τῆς Βουλῆς
παρῶδει τὸν Σολωμό.

'Στῆς Βουλῆς τὴν πανύμνητη ράχη
περπατώντας μὲ Μουντζα μανάχη
χαριετὴ τὰ λαμπρὰ παλληκάρια,
ποῦ χινῶν εἶχαν βγάλει φωναίε,
καὶ μουντζῶνει τρανὰ κκαλαμάρια,
ποῦ μουντζῶρουσαν μούρλιας τραναίε.

Καὶ κκαπόδας ποιητικῆς μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαίε.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ Κωστῆ,
ποῦ γράφουν τόση λόγια καὶ ποιητὰ γνωστοί
Πλοῦτος εἰκότων γλαφυρῶν καὶ πλοῦτος τὴν ὄψιν ὅλης,
τὰ κκαλίετα ποιηταίε.
Διὸ θερμῶς συστήνεται κι' ἀπ' ἔλους κι' ἀπὸ 'μῆς
ὡς ἀληθῶς πολῦτιμος καὶ πρῶτος μπουκαίε.

Ὁ Νουμῆς τοῦ Ταχυποῦλου, φύλλον κάλλιστον ἐν γένει,
μόνον δις τῆς ἐβδομάδος μεγαλόσχημον θὰ βγαίνει,
καὶ θὰ γράφουν τὴν πέναιε, ποῦγουν νεῖρα, ποῦγουν
καὶ θὰ βγῆ τὸ πρῶτο φύλλο τὴν δευτέρῃ τοῦ Γενάρη.

Ὁ Γεωργίος Κατσελίδης, ἀνὴρ πολυμαθῆς
κι' ἐν οικονομολόγους σπουδαίος καὶ ἐμβριθῆς,
ἔβγαλ' ἐφημερίδα λαμπρὰν καὶ πρακτικὴν,
τούτέστι τὴν Ἑλλάδα τὴν Οἰκονομικὴν.

Τῆρθερα κι' οἱ λόγοι 'εἶχκαν ἀνδρῶς γνωστοῦ κι' ἐγκρίτου,
Σπιριδῆανος τοῦ Λάμπρου, ρήτορος μελιρρῦτου.

Στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου κι' αὐτὸν εἰκοσιετρία,
κατὰφωτος καὶ μέγας κι' ὅλος κοκεταρία
οἶκος βασιλικῆς
κι' ἐμποροπρακτικῆς
τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαϊωάννου,
ποῦ γνῶρισε τὸ γούστο κάθε πρωτεουσῶνου.
Αὐτὸς δὲν φέρει κόπτες ἐκ τῆς Εὐρώπης ξένους,
τὸ κόπτειν καὶ τὸ ράπτειν εἶναι δουλειὰ δικῆ του,
κι' ἔχει πελάτας τὴν ὁμοίαν κατενοουασμένων
καὶ μὲ τὸ κόψιμὸ του καὶ μὲ τὴν ραπτικὴν του.
Καὶ τρέχουν ἐλεκτοὶ σ' ἐκεῖνον ὀλοένα,
καὶ κόψε με κι' ἐμὲ καὶ ράψε με κι' ἐμένα,
καὶ κάνε με κκαράκι καὶ δακτυλίδι μέση,
καὶ τρὶς εὐτυχισμένους ἐκεῖνος ποῦ θὰ πῶση
'στὸν Γεωργίον τὴν ψαλλιάε, 'στὸν Γεωργίον τὴν βελόνα,
κι' αὐτὴν ὑπερποῦετὲ καὶ νῦν καὶ 'στὸν αἰῶνα.